

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **R. T.**, zastoupený JUDr. Jitkou Třeštíkovou, advokátkou, sídlem Velké náměstí 220, Strakonice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti: **I) Povodí Vltavy, státní podnik**, sídlem Holečkova 3178/8, Praha 5, a **II) Ing. V. Š.**, zastoupená JUDr. Josefem Šťastným, advokátem, sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. KUJCK 130222/2018/OZZL/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 9. 2019, č. j. 50 A 85/2018 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce požádal dne 31. 3. 2014 podle § 12 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“) o zrušení rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami vydaného Městským úřadem Písek dne 26. 2. 2007 pod č. j. PZ01/2006/25393/4LH. Tímto rozhodnutím bylo k žádosti žalobce povoleno nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona k využívání jejich energetického potenciálu. Konkrétně k „využití energetického potenciálu řeky Otavy v ř. km 34, 835, LB pro stávající MVE v budově bývalého mlýna p. č. st. X v k. ú. Z., č. h. p 1-08-

02-083. “ Povolení bylo vydáno na dobu 25 let. Malou vodní elektrárnu provozoval žalobce na základě nájemní smlouvy, kterou si od tehdejší vlastnice bývalého mlýna mimo jiné pronajal budovu mlýnice se strojovnou, náhon, mlýnskou stoku, velký a malý ostrov na stavební parcele č. X v k. ú. Z.. Součástí strojovny a předmětem pronájmu byla rovněž Francisova turbína. K uvedeným nemovitostem a jejich příslušenství žalobce doplnil nezbytná technologická zařízení (generátor, převodové ústrojí, řídicí jednotku atd.), čímž vznikla funkční malá vodní elektrárna. O zrušení vydaného povolení k využití energetického potenciálu požádal poté, co se rozhodl ukončit nájemní vztah k nemovitostem tvořícím malou vodní elektrárnu (ukončení nájmu ke dni 18. 7. 2014) i její provoz ke dni 30. 6. 2014. K datu ukončení nájmu rovněž odstranil veškerá technologická zařízení, která do nemovitosti nainstaloval.

[2] V průběhu řízení o zrušení vyjádřila osoba zúčastněná na řízení (II) jako nová vlastnice bývalého mlýna nesouhlas se zrušením povolení a deklarovala úmysl vodní dílo nadále využívat jako malou vodní elektrárnu.

[3] Městský úřad Písek (dále také „vodoprávní úřad“) rozhodnutím ze dne 19. 5. 2014 žalobcově žádosti nevyhověl a rozhodl, že povolení k využití energetického potenciálu se neruší. Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutí vodoprávního úřadu dne 27. 10. 2014 zrušil a řízení zastavil. Dospěl k závěru, že v průběhu řízení ztratil žalobce v důsledku ukončení nájmu malé vodní elektrárny postavení osoby oprávněné žádat podle § 12 odst. 2 vodního zákona o zrušení povolení k nakládání s vodami. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal správní žalobu, které Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 A 189/2014 - 54 vyhověl, rozhodnutí zrušil a zavázal žalovaného k věcnému posouzení věci. Současně vyjádřil závazný právní názor na povahu vodoprávního povolení jako povolení vázaného k vodnímu dílu, nikoli k osobě žadatele. Konstatoval tehdy, že se jedná o povolení s věcně právními účinky, což je potřeba brát v úvahu při rozhodování o zrušení povolení. Právě povaha povolení k nakládání s vodami byla stěžejní otázkou podané žaloby.

[4] Vázán rozsudkem krajského soudu, vydal žalovaný dne 28. 7. 2016 druhé rozhodnutí, kterým zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí vodoprávního úřadu, že se povolení k nakládání s vodami neruší. I proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce správní žalobou u krajského soudu. Rozsudkem ze dne 30. 10. 2017, č. j. 51 A 38/2016 - 88 krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí vodoprávního úřadu, kterému věc vrátil k dalšímu řízení. Znovu konstatoval, že povolení k nakládání s vodami – využití jejich energetického potenciálu ze dne 26. 2. 2007 je povolením s věcně právními účinky a vztahuje se na konkretizovanou malou vodní elektrárnu. K žalobní námitce, že odstraněním nezbytného technologického zařízení došlo k zániku vodního díla a tím, v souladu s § 13 písm. b) vodního zákona, i k zániku vydaného povolení, krajský soud konstatoval nedostatečně zjištěný skutkový stav. Správní orgány proto zavázal k jeho řádnému zjištění. V návaznosti na doplnění skutkových zjištění měl vodoprávní úřad, resp. žalovaný posoudit, zda elektrárna zanikla nebo zda je nadále provozována s využitím vydaného povolení.

[5] Vodoprávní úřad po provedeném ústním jednání spojeném s ohledáním věci vydal dne 23. 5. 2018 rozhodnutí, kterým opět nezrušil povolení k nakládání s vodami. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí vodoprávního úřadu svým rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku potvrdil. Znovu, ve shodě se závazným názorem krajského soudu, konstatoval, že vydané povolení k nakládání s vodami má věcněprávní účinky. K existenci malé vodní elektrárny jako vodního díla pak uvedl, že podle ohledání věci stavební část vodního díla stále existuje. V přístavku je umístěna spodní stavba vodního díla a turbína typu Francis, dále je na pozemcích bývalého mlýna náhon, nátok na kašnu, česle, odvodní kanál. Ačkoli žalobce odstranil technologické prvky, malá vodní elektrárna jako vodní dílo nezanikla, ale je pouze nefunkční. Nezaniklo proto ani povolení k nakládání s vodami, zvláště když vlastnice vodního

pokračování

díla se zrušením povolení nesouhlasí. Současně žalovaný uvedl, že neshledal důvody pro zahájení řízení o zrušení povolení k nakládání s vodami z úřední povinnosti. Akceptoval vysvětlení vlastnice vodního díla, že právní nejistota související s vedeným řízením o zrušení povolení je vážným důvodem bránícím jeho využívání. Správní žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Setrval na tom, že vydané povolení k nakládání s vodami se váže k vodnímu dílu, nikoli osobě žadatele. Akceptoval také závěr žalovaného, že malá vodní elektrárna jako vodní dílo odstraněním technologického zařízení nezanikla a nezaniklo tedy ani vodoprávní povolení.

[6] Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Zásadní námitkou stěžovatele je, že správní úřad i krajský soud opakovaně nesprávně posoudily otázku povahy povolení k nakládání s vodami (k využití jejich energetického potenciálu) jako rozhodnutí *in rem* (tj. vážící se k vodnímu dílu), ačkoli se jednalo o rozhodnutí *in personam* (svědčící určité osobě).

[9] Druhou námitkou, za předpokladu, že by stěžovatel akceptoval závěr soudu o věcně právním charakteru vodoprávního povolení, je nesprávný závěr správních úřadů a krajského soudu, že malá vodní elektrárna jako vodní dílo stále ještě existuje. Stěžovatel zastává názor, že teprve montáží a propojením technologického zařízení do stavby strojovny bývalého mlýna vznikla malá vodní elektrárna. Do té doby na místě existovalo vodní dílo umožňující využití vodní energie a energetického potenciálu vod ve smyslu § 55 odst. 1 písm. g) vodního zákona, jednalo se však o vodní dílo bez specifikovaného účelu, které nebylo malou vodní elektrárnou. Právě proto považuje technologické zařízení za stěžejní část malé vodní elektrárny. Jestliže povolení bylo vydáno pro „stávající MVE v budově bývalého mlýna“ a tato malá vodní elektrárna zanikla odstraněním podstatné části technologického zařízení, zaniklo tím ze zákona i vodoprávní povolení.

[10] Závěrem stěžovatel poukázal na důvody žádosti o zrušení povolení. Byl přesvědčen, že vydané vodoprávní povolení mu dává možnost ovlivňovat vodní poměry na jezu, zvláště když na tomtéž jezu jako vlastník provozuje druhou malou vodní elektrárnu na druhém břehu řeky Otavy. Mezi těmito elektrárnami nebyla vodoprávním úřadem stanovena žádná pravidla koexistence, neboť oprávněným z obou povolení byl stěžovatel. Zachování povolení pro jiného provozovatele případné nové malé vodní elektrárny v budově bývalého mlýna by vedlo k vzájemnému konfliktu.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Osoba zúčastněná na řízení II se ve svém vyjádření ztotožnila se závěry napadeného rozsudku. Zachování povolení podle ní koresponduje s veřejným zájmem na zachování využitelnosti zařízení a potenciálu vodního toku v budoucnu. Zrušení vydaného povolení by ve svém důsledku vedlo pouze k novému řízení o vydání v zásadě totožného povolení, což by bylo ne hospodárné. Za absurdní považuje představu, že by s každou změnou uživatele malé vodní elektrárny bylo nutné vydávat nové povolení.

[13] Stěžovatel v následné replice uvedl, že veřejný zájem na využití potenciálu vodního toku nelze směřovat se zájmem na využitelnosti konkrétního zařízení. Navíc potenciál vodního toku je již využíván stěžovatelovou vlastní vodní elektrárnou. Stěžovatel také neupírá věcně právní účinky povolení k nakládání s vodami za předpokladu, že bude vydáno vlastníkově vodního díla, nikoli (jako v posuzovaném případě) uživateli.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[15] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžejní námitkou, kterou stěžovatel ve věci uplatňuje od počátku, je povaha povolení k nakládání s vodami k využívání jejich energetického potenciálu, konkrétně k „*využití energetického potenciálu řeky Otavy v ř. km 34, 835, LB pro stávající MVE v budově bývalého mlýna p. č. st. X v k. ú. Z., č. h. p 1-08-02-083.*“ Stěžovatel dovozuje, že povolení k nakládání s vodami bylo vydáno jemu osobně, proto pouze on je oprávněný k nakládání s vodami podle tohoto povolení a rovněž pouze on je oprávněný k dispozici s tímto povolením, včetně žádosti o jeho zrušení.

[17] Podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona: „*Povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba k využívání jejich energetického potenciálu.*“

[18] Podle § 8 odst. 2 vodního zákona: „*Povolení k nakládání s vodami se vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami podle odstavce 1 nebo podle předchozích předpisů (dále jen "oprávněný") je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení.*“

[19] Podle § 11 odst. 1 vodního zákona: „*Práva a povinnosti vyplývající z povolení k nakládání s vodami, které bylo vydáno pro účel spojený s vlastnictvím k pozemkům a nebo stavbám, přecházejí na jejich nabyvatele, pokud tyto pozemky a nebo stavby budou i nadále sloužit účelu uvedenému v povolení. To platí i pro jejich uživatele po dobu užívání těchto pozemků nebo staveb v rozsahu, který odpovídá rozsahu práv uživatele k nim, vyplývajícího ze vzájemného vztahu mezi vlastníkem a tímto uživatelem. Nabyvatelé těchto pozemků anebo staveb, případně jejich uživatelé, jsou povinni oznámit vodoprávnímu úřadu, že došlo k převodu nebo přechodu pozemku nebo stavby, s nimiž je povolení k nakládání s vodami spojeno, a to do 2 měsíců ode dne jejich převodu nebo přechodu, případně vzniku práv k jejich užívání.*“

[20] Krajský soud již v prvním rozsudku č. j. 10 A 189/2014 - 54 v této věci potvrdil závěry žalovaného, že vydané povolení nesvědčí stěžovateli jako osobě, ale je povolením vztahujícím se k věci, tj. bylo vydáno pro malou vodní elektrárnu specifikovanou v povolení. V rozsudku č. j. 51 A 38/2016 - 88 znovu dospěl k závěru, že malá vodní elektrárna je takovou stavbou, resp. vodním dílem, na které se vztahuje § 11 odst. 1 vodního zákona. S odvoláním na svůj první rozsudek v této věci ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 A 189/2014 - 54 konstatoval, že „*ačkoliv bylo vodoprávní povolení dne 26. 2. 2007 vydáno k žádosti žalobce (v té době uživatele malé vodní elektrárny na základě nájemní smlouvy), který je v povolení označen jako osoba podnikající podle zvláštního předpisu, tak je z výroku tohoto povolení zřejmé, že bylo vydáno pro stávající malou vodní elektrárnu v budově bývalého mlýna parc. č. st. X v k. ú. Z.. Povolení k nakládání s vodami je ve výroku formulováno tak, že je uděleno*

pokračování

povolení k využití energetického potenciálu řeky Otavy v ř. km 34,835, levý břeh pro stávající malou vodní elektrárnu v budově bývalého mlýna. Z této formulace má krajský soud za prokázané, že dané povolení bylo při vydání svázáno s malou vodní elektrárnou jakožto vodním dílem, a tedy souvisí s vlastnictvím vodního díla.“ Dále uvedl, že pokud stěžovatel žádal o vydání vodoprávního povolení, pak v podstatě žádal za (a pro) vlastníka vodního díla. K tomu ho opravňovala nájemní smlouva k nemovitostem tvořícím původně součást bývalého vodního mlýna, v době žádosti pak součástí malé vodní elektrárny. Ukončením nájmu pak oprávnění k nakládání s vodami přešlo plně na vlastníka stavby, resp. staveb.

[21] Stěžovatel tvrdí, že ustanovení § 11 odst. 1 vodního zákona by se uplatnilo tehdy, pokud by povolení k využití energetického potenciálu řeky Otavy bylo vydáno vlastníkovému vodního díla. Pak by toto povolení přecházelo společně s vlastnictvím vodního díla na všechny další nabyvatele nebo na uživatele, pokud by se s vlastníkem dohodli na užívání a provozování vodního díla. Svou situaci však považuje za odlišnou, neboť povolení k nakládání s vodami bylo vydáno jemu, přičemž z nájemní smlouvy k nemovitostem nelze nijak dovodit, že by ho vlastník nemovitostí zmocnil k žádosti o vydání povolení a že by tedy povolení mělo být svázáno s malou vodní elektrárnou.

[22] Nejvyšší správní soud se přiklání k závěru krajského soudu, že povolení k nakládání s vodami – využívání jejich energetického potenciálu ze dne 26. 2. 2007 je povolením, které bylo vydáno pro účel spojený s vlastnictvím k pozemkům nebo stavbám ve smyslu § 11 odst. 1 vodního zákona. Bylo vydáno pro provoz vodního díla, tedy stavby (§ 55 odst. vodního zákona), v posuzovaném případě konkrétně stavby k využití vodní energie a energetického potenciálu [písm. g) citovaného ustanovení].

[23] Bez existence vodního díla jistě není využití energetického potenciálu vod myslitelné. Práva a povinnosti plynoucí z vydaného povolení rovněž není možné vykonávat v jiném místě, než je právě objekt malé vodní elektrárny specifikovaný v povolení. Povolení k nakládání s vodami ze dne 26. 2. 2007 je proto povolením, z něž práva a povinnost přecházejí podle § 11 odst. 1 vodního zákona na nabyvatele malé vodní elektrárny jako vodního díla tvořeného mimo jiné pozemky a stavbami nezbytnými pro využití energetického potenciálu vod.

[24] Výše uvedené závěry platí bez ohledu na skutečnost, zda bylo povolení k nakládání s vodami na vodním díle vydáno na žádost jeho vlastníka či jiné osoby.

[25] Stěžovatel v této souvislosti klade otázku, co přesně je vodním dílem, kdy vzniklo, kdo je jeho vlastníkem a zda případně nezaniklo. Tvrdí, že vodní elektrárna vznikla teprve propojením staveb bývalého vodního mlýna a jím vlastněného technologického zařízení pro výrobu elektřiny. Má za to, že právě technologické zařízení je stěžejní součástí malé vodní elektrárny, neboť právě toto zařízení zabezpečuje, že energetický potenciál vody bude přeměněn na elektrickou energii, která bude následně dodána do distribuční sítě. Proto tvrdí, že vlastníkem malé vodní elektrárny byl on a odstraněním technologického zařízení došlo k jejímu zániku. Uznává argumentaci žalovaného i krajského soudu, že po odstranění technologického zařízení zůstalo na místě vodní dílo k využití vodní energie a energetického potenciálu vod ve smyslu § 55 odst. 1 písm. g) vodního zákona, jde však o vodní dílo bez specifikovaného účelu, které není vodní elektrárnou.

[26] Podle § 13 odst. 1 písm. b) vodního zákona: „*Povolení k nakládání s vodami zaniká zánikem vodního díla (§ 55) umožňujícího povolené nakládání s vodou, pokud vodoprávní úřad do 1 roku po zániku díla nestanoví lhůtu a podmínky k uvedení stavby do původního stavu, v tomto případě povolení zaniká marným uplynutím této lhůty.*“

[27] Pokud malá vodní elektrárna zanikla (a vodoprávní úřad současně nestanovil lhůtu pro její uvedení do původního stavu), zaniklo i vydané povolení k nakládání s vodami. V takovém případě měl již vodoprávní orgán, případně žalovaný řízení o zrušení povolení k nakládání s vodami zastavit [§ 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, případně ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu], neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou. Ve shodě s krajským soudem proto i Nejvyšší správní soud považuje otázku existence vodního díla za rozhodnou.

[28] Krajský soud dospěl k závěru, že odstraněním technologické části malá vodní elektrárna nezanikla. V bodě 42 uvedl, že „*vodní dílo – malá vodní elektrárna, ovšem nelze v žádném případě chápat izolovaně, jak to činí žalobce. Malá vodní elektrárna je umístěna mimo koryto vodního toku, v daném případě řeky Otavy, přičemž k přivádění a odvádění vody nezbytné k jejímu provozu jsou postaveny další stavby, respektive vodní díla. Vodní dílo – malá vodní elektrárna, tedy nemůže existovat samo o sobě, ale je tvořeno jako jeden celek stavbami, které mohou být rovněž samostatnými vodními díly, pozemky, Francisovou turbínou a dalším nezbytným zařízením.*“ Krajský soud nepochybně, že stěžovatel byl vlastníkem potřebného technologického zařízení, které umístil do prostor bývalého mlýna. Z toho však dle něj nelze dovodit vlastnické právo stěžovatele k malé vodní elektrárně jako celku. Dále uvedl, že pokud stavba, resp. stavby tvořící vodní dílo – malou vodní elektrárnu, trvale neztratily schopnost sloužit k využití vodní energie a energetického potenciálu vodního toku řeky Otavy, ani fakticky nepřestaly být stavbou, pak nedošlo k zániku vodního díla. Vodní dílo nadále existuje, ale je nefunkční. K obnovení jeho funkce jako malé vodní elektrárny by totiž stačila opětovná instalace technologického zařízení pro výrobu elektrické energie, která by ani nevyžadovala stavební úpravy. Pokud, jak místním šetřením ze dne 17. 4. 2018 ověřil vodoprávní úřad, stavby nezanikly, nedošlo k zániku vodního díla.

[29] Nejvyšší správní soud dospěl ke stejnému závěru. I pokud odnětím části technologického zařízení došlo k okamžitému zneprovoznění malé vodní elektrárny, neznamená to, že toto vodní dílo zaniklo. Stavby tvořící malou vodní elektrárnu jsou nadále způsobilé k využívání energetického potenciálu vod. Pokud by vlastnice pozemků a staveb do objektu umístila jiné technologické zařízení, mohou stavby nadále sloužit tomuto účelu. Lze přisvědčit krajskému soudu i v tom, že pokud by odstranění technologického zařízení mělo znamenat zánik malé vodní elektrárny, pak by nebyla možná ani výměna této technologie bez toho, aby bylo nutné žádat nové povolení k nakládání s vodami. Takový přístup by odporoval účelu povolení k využití energetického potenciálu vod jako povolení dlouhodobého (§ 9 odst. 6 vodního zákona).

[30] Stěžovatel uvedl, že jeho žádost o zrušení povolení k nakládání s vodami byla motivována obavou z konkurence dvou malých vodních elektráren na témže úseku řeky Otavy, resp. na témže jezu. Takový konflikt však lze řešit vydáním manipulačních řádů elektráren, resp. změnou řádů stávajících. Vodoprávní úřad může podle § 59 odst. 3 vodního zákona uložit vlastníkovu vodního díla zpracovat a předložit ke schválení manipulační řád vodního díla, případně mu může uložit provést změnu již schváleného manipulačního řádu vodního díla.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[31] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 -

pokračování

47). Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, proto jim v souladu § 60 odst. 5 s. ř. s. nevzniklo právo na náhradu nákladů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu